Βρυσικιώ τικα ανέκδοτα - Καραμπναριώ τικα μασάλια.

Ο Πουτιόλς λισπέρς.

Τα παλιά χρόνια, όταν το χωριό μας είχε πολλούς κατοίκους και πολλά πιδούδια,

όταν αυτά τέλειωναν το δημοτικό οι μπαμπάδες τους διάλεγαν ποια από αυτά θα ακολουθούσαν το επάγγελμα του γεωργού και ποια θα γίνονταν τσοπάνηδες. Τα έξυπνα και συγκροτημένα παιδιά τα κατεύθυναν στο να γίνουν καλοί αγρότες, καλοί λισπέρδις και τα λιγότερο έξυπνα, τα “αβανάκα” τα προόριζαν για τα πρόβατα.

Ο Αποστόλης, ο Πουτιόλς, φέτος τελείωσε το δημοτικό ή καλλίτερα τον τελείωσε ο δάσκαλος αγανακτισμένος με “τνιαβανακιάτ”.

Τον φώναξε ο μπαμπάς του παράμερα από τα άλλα παιδιά του και του είπε:

Πουτιόλη, συ πιδίμ δεν κανς για λισπέρς γι΄ αυτό απού μιθαύρου θα σι προυβουδήσου στα πρόβατα κουντά στουν τσιουμπάν μας για να μαθένς..

Ο Πουτιόλς γάνιασε πολύ γιατί ήθελε να γίνει γεωργός.

Ρε μπαμπά γω θέλου να γένου λισπέρς,

Για να γενς λισπέρς πιδούδιμ χράζιτι μυαλό κι συ τέτοιο δεν έχς χιούτς.

Που ξέρς συ ρε μπαμπά; δοκίμασι μι πρώτα κι΄ αν δε τα μπασιαρντήσου τότι προυβόδσι μι στα πρόβατα.

Καλά έτσ θα φκιάσου.

Την άλλη μέρα το πρωί έζεψαν τα βόδια στο γκαγκλί, φόρτωσαν και την παπάρα επάνω και πήγαν στο χωράφι για όργωμα. Μαζί τους πήγε και ο θείος του Αποστόλη, ο αδερφός του μπαμπά του.

Ξέζεψαν, έριξαν το αλέτρι στο χωράφι και ο μπαμπάς του έσυρε τα βόδια κοντά στο ζυγό της παπάρας.

Άντι Πουτιόλη χάιτσι τα βόδια κι ζέψτα να ουργώσουμι.

Ο Αποστόλης ήξερε ότι δε θα τα καταφέρει να ζέψει τα τεράστια γι᾽ αυτόν βόδια και κάτι σκαρφίστηκε στο μυαλουδάκι του και ας έλεγαν ότι δεν είχε. Έκανε τρεις τέσσερις προσπάθειες να τα ζέψει αλλά δεν τα κατάφερε. Ο Μπαμπάς του αγανάκτησε και θυμωμένος του είπε:

Αφού δεν μπουράς ρε πιδούδμ, τι μας πιδεύς κι μας; Αντι να σι κάνου τσιουμπάνη να τιλιώνουμι μι σένα.

Ρε μπαμπά για νά μάθου πρέπει να δουκιμάσου μι τι σας, να ζέψου πρώτα κάνα δυο τρεις φουρές σένα μι του ν νταήμ του ν Γιάννη κι άμα πάρου του κουλάει να διεις που θα ζέψου κι τα πράματα.

Ρε μπάτη σα να έχει δίκιου Πουτιόλς, μίλησε ο θείος του

Με τα πολλά , με τα λίγα, έστερξε ο πατέρας του να ζευτεί μαζί με τον αδελφό του στο ζυγό για να πάρει το κολάι ο γιος του.

Παίρνει τη τριχιά από τα βόδια ο Αποστόλης και δένει μ᾽ αυτήν τον μπαμπά του και το θείο

από το λαιμό, ύστερα τους έζεψε στην παπάρα και ξεκίνησε το όργωμα. Στα παραδίπλα χωράφια όργωναν και κάμποσοι άλλοι χωριανοί, είδαν τον Αποστόλη να έχει ζέψει τους δυο άντρες στο ζυγό

και να οργώνει, ήλθαν κοντά τους και απολάμβαναν το θέαμα χλευάζοντας τους δυο άντρες. Ένας από αυτούς λέει στον Αποστόλη.

Γιασιά ρε Πουτιόλη, μακάρ᾽ τέτοια αβανακιά να είχε κι ο θκιοςουμ γιος.

Το μπουρί του Λάμπου.

Ο Λάμπος άργησε να παντρευτεί, είχε περάσει τα τριάντα όταν μια θεία του τον προξένηψε

και τον πάντρεψε με μια ομορφούλα αλλά “χουλούζα” κοπέλα. Ύστερα από ένα χρόνο η γυναίκα του έμεινε έγκυος. Όταν φούσκωσε η κοιλιά της και “μπιλιέντσι” ότι είναι γκαστρωμένη, ο Λάμπος πήγαινε στο καφενείο και με φουσκωμένα τα στήθη του από περηφάνια διαλαλούσε ότι θα κάνει γιο.

Από το λέγε λέγε του οι χωριανοί τον πήραν στο ψιλό και όλο τον ρωτούσαν:

“Λάμπου τι θα γιννήσει η γναίκα σου;” και αυτός απαντούσε με ικανοποίηση:

Σιρκό ρε χαμένδις, μι τέτοιο μπουρί που έχου κι τβάτηψα πιδούδι θα γιννήσι.

Το πράμα πήρε έκταση και όπου τον συναντούσαν η ίδια ερώτηση:

“Λάμπου τι θα φκιάσι γναίκας; Κι η απάντηση του Λάμπου πάντα η ίδια.

“Μι τέτοιο μπουρί που έχου σιρκό θα γιννήσι.

Ήρθε η μέρα και έσπασαν τα νερά της Λάμπαινας, φώναξαν τη μπάμπω να τη βοηθήσει να γεννήσει και ύστερα από λίγη ώρα βγήκε η μαμή από το δωμάτιο της λεχώνας κρατώντας στα χέρια της το διάδοχο του Λάμπου, ένα αγοράκι που όμως ήταν μαύρο σαν κατράμι, είχε χρώμα κατσφέλκου, με πολλά κατάμαυρα μαλλιά ενώ ο Λάμπος ήταν ασπριδερός.

Τον πλησίασε η μπάμπω και δείχνοντας το νεογέννητο του λέει:

“ Λάμπου πρέπει κάπου κάπου να τνιάϊζ του μπουρίσς, να τώρα απού την πουλλή την καπνιά που έπιασι του πιδούδ βγήκι μαύρου.”

Τα μήλα και ο κλέφτης.

Ο νταή Δρόσος τις τελευταίες μέρες ,κάθε πρωί που πήγαινε στο περιβόλι του με τις μηλιές, το ξακουστό φυτώριο, διαπίστωνε ότι μια μηλιά ήταν τρυγημένη. Αγανακτισμένος με τον κλέφτη ο νοικοκύρης αποφάσισε τη νύχτα να παραφυλάξει και να τον πιάσει. Μόλις σκοτείνιασε είδε μια σκιά να μπαίνει στο φυτώριο και να ανεβαίνει σε μια μηλιά αρχίζοντας τα κόβει μήλα, έτρεξε και βρέθηκε από κάτω από τη χαμηλή μηλιά, σηκώνει το χέρι του και αρπάζει τον άγνωστο κλέφτη από τα αχαμνά του. Τα σφίγγει με δύναμη και τα στρίβει, τα μπουρντίζει, ο κλέφτης βόγκηξε από τον πόνο.

“Ποιος είσαι ρε; του φώναξε ξαναστρίβοντας τα αχαμνά του ακόμα πιο πολύ. Ο Κλέφτης ξαναβόγκηξε πιο δυνατά από τον μεγάλο πόνο αλλά μιλιά δεν έβγαλε,

Στρίβοντας τώρα με τα δυο χέρια του τα παπάρια του κλέφτη του φώναξε νευριασμένος.

“Λέγε ρε χαμένε, ποιος είσαι;

Μισολιπόθυμος από τον δυνατό πόνο ο κλέφτης έβγαλε μια πνιχτή κραυγή:

“Ου Μήτσους ο μπβος” {Δηλαδή ο Μήτσος ο Βουβός.}

Καλά που δεν τα πατήσαμε.

Καράμπουναρ 1955,

Ήταν δυο φίλοι κολλητοί όπως θα λέγαμε σήμερα, τεμπελοκαλπαζάνηδες του κερατά. Όλες τις δουλειές τους τις άφηναν για την τελευταία στιγμή. Ο χειμώνας είχε μπει για τα καλά, το κρύο έσφιξε και καιρός μύρισε χιόνι. Τότε θυμήθηκαν ότι δεν είχαν φέρει ξύλα από το βουνό για να καίνε στις σόμπες τους. Την τελευταία στιγμή αποφάσισαν να πάνε να κόψουν ξύλα και συμφώνησαν από βραδύ την άλλη μέρα να πάνε για ξύλα. Πρωί-πρωί, πήραν τους μπαλτάδες και μια “γκαργκάνα” και κίνησαν για το βουνό. Πέρασαν το Καζαντζί και ανηφόρισαν το “ζωντάν τεπέ” το ανέβηκαν με δυσκολία γιατί το χιόνι άρχισε να πέφτει πυκνό, ύστερα κατηφόρισαν από την άλλη μεριά προς τη μεγάλο μπαϊρι με τους μεγάλους και πυκνούς μεσιέδες. Το χιόνι έγινε χιονοθύελλα. Μη μπορώντας να συνεχίσουν βρήκαν έναν καϊά απάνεμο και άραξαν. Εκεί τους βρήκε το βράδυ. Την άλλη μέρα που σηκώθηκαν, ξυλιασμένοι από το κρύο και θεονήστικοι προχώρησαν πιο βαθιά στο μπαϊρι, Το χιόνι είχε φτάσει το ένα μπόι. Περπάτησαν άσκοπα και αρκετά, έχασαν τον προσανατολισμό τους και χάθηκαν στο πυκνό δάσος των βελανιδιών. Η πείνα τους θέριεψε, απεγνωσμένα έψαχναν να βρουν κάτι να φάνε, κάποια στιγμή ο ένας είδε στο βάθος

σ΄ ένα άνοιγμα κάτι να μαυρίζει και να αχνίζει.

“ Αντάσς κεί γλέπου μια κουμούλα να αμπρίζει, σίγουρα είνι κάτι που τρώιτι, ας πάμι να διούμε κι να φάμε.

Πλησίασαν την κουμούλα, την είδαν που άχνιζε ζεστή-ζεστή και ρίχτηκαν με τα μούτρα στο φαΐ .

Αφού έφαγαν με λαιμαργία αρκετό ένιωσαν να τους βρωμάει άσχημα αυτό που έτρωγαν. Τότε ξαναλέει ο πρώτος :

“ Μουτιό, αυτά που τρώμι είνι σκατά.” και τον απαντά ο Μουτιός:

“ Φίλους, καλά που δεν τα πάτσαμι.”

ΘΕΟΦΙΛΟΣ